

*A hegy oldalába fúrva, mélyen zizeg a gép,
Sugár, mégsem éri se nap, se térerő,
A kegyelem arcodra csatolt álarc,
Várfal-vastag falak, rettegés, jégeső.*

*Már nem gyűlölöm magam, nem érdekel, miért,
Ahogy Istennek, a létnek sincs oka,
A kérdés maga a leházolt feleslegesség,
Átüt innen a halál, majdnem egészen oda.
Ezekért a szavakért tanultam sírni,
Ezekért a rozsdás, reményvesztett szavakért,
Úgy bújtak elő a gyónássá hűlő hallgatag
Hónapok után, mintha felelhetnék magamért.*

*Tanulság-e, hogy semmi sincs magától,
Bölcsőbb-e, ki magáért sem terhes,
Milyen fény pislákol a szív akolmély verméből,
Ha ember már volt Istennel vembes.
Lehet-e a fájdalom belátás, alázattá lesz-e mennyiség,
Meváltozik-e, mi magától lett azzá
– És mikortól kétség, mi sosem volt bizonyosság –,
Hogy ami kint, az bent is ég.*

JENEI GYULA

Isteni műhiba 3.

*rendkívüli eseményre készülök. az időpont még
kérdéses, de a dolog elkerülhetetlennek látszik,
s húsz éven belül valószínűleg megtörténik.*

*még nem tudni, pontosan hogyan. talán a szokásos
szív- és hasi panaszok, görcsök... a kínzó főfájások
lehetséges okaként az agydaganatot kizárják.
újabb leletek: vérszegénység, erőteljes süllyedés.
a nyálkahártyán és a bőrön pontszerű bevérzések,
a széklet is véres, fekete. ám hiába kutakodnak
a doktorok. aztán a vizsgálatok közben történik
valami, s a bordák mögött és alatt szétterjed
a fájdalom. infarktusra gyanakszanak, de nem az.
az eszméletvesztés után hirtelen megszököm majd
egy kulcslyukon.*

lehetne úgy, hogy számon tartom a betegségeimet: testieket és lelkieket. a gyógyszereimet is, ahogy régen a szeretőket, s egy idő után már nemcsak panaszkodom, hogy beteg vagyok és agg, hanem tényleg az leszek. mindenkit túlélék, aki valaha fontos volt nekem ebben az istenverte városban. csak magamat nem. ülök a rokkantszékekben, lábamon takaró, elég hideg lesz a hátsó szobában telente, de nyáron is hűvös. olyan a tájolósa, nem süt be a nap sosem. néha meglátogatnak a tanítványok. mesélek nekik shakespeare-ről, a cukorbajomról, az érszövődményekről, amelyek miatt már lábra is alig tudok állni. beszélek a rossz sikátorokról, egyre szűkülő artériáimról. azt hiszik, tanítani akarom őket. pedig csak félek. hegyes fülelmen átvilágít a lámpafény is, olyan sovány leszek. szinte áttetsző, mint üvegkép, szonáta, lélek. vagy mint csillagok távoli pora a kiszámítható örökkévalóságban. bármit teszek, tudom, hiába. de azért, vagy éppen ezért, gyakran kétségbeesek, hisztizek, s imádkozom is keveset.

nem vagyok hipochonder, vagy ha mégis, nem bízok az orvosokban, s amikor tüsszögős, taknyos télidőben, mintha tört forgatnának gyomromban, mellkasomban, nem szaladok az ügyeletre. egész testemben szétterjed a csendes, zsibbadt fájdalom. azt hiszem, az influenzás láztól vagyok levert, erőtlen. izzadok, fázok, egyre jobban fáj majd mindenem. álmatlanul hányódok éjszakákon át, várva, hogy szűnjön a vírus őrzöngése. néha-néha adódnak kicsit könnyebb napszakok, olyankor eszek néhány étvágytalan falatot. máskor a levegővétel is fáj. aztán egy reggelre csak az oxigénhiányos hörgés marad. egy családtag kihívja a mentőket, ők még próbálkoznak pár percet, de a boncolás megállapítja, nem járvány, hanem a szívkoszorúerek trombózisa okozza egyetlen halálom.

ízületi fájdalmakkal kezelnek, mígnem egyszer szírenázó mentő visz infarktussal a kórházba, ahol a kezelések hatására javul az állapotom. bizakodok, hogy hamarosan kiengednek. éppen ezt emlegeti föl a vizitmenet főorvosa tréfálkozva, mire fölszabadult mosollyal én is

mondok valamit, ám ekkor hirtelen, mint egy magánapokalipszis, megérkezik a következő szívrobam. a mosolynak sem lesz ideje visszarendeződni az arcomról.

prosztatafehér telek, pangó vizelet, vesemedencegyulladás. a gyógyszerek, szteroidok mellékhatásaként vérhányás. öregen, őszén, agársoványan, amikor már az étel sem esik jól, s az élet sem.

ha túlélem a háborút, akár nagyon öreg gyerek is lehetek, akiről már az összes barát, ismerős, akit érdekel, s aki nem hal meg korábban, tudni fogja a diagnózist: agylágyulás, meg hogy már a klinikai halálból hoztak vissza. valahogy kibúzom még pár évig, miközben maradék eszemmel arról fecsegek, hogy mióta egyszer leállt a keringésem, nem félek a haláltól. elmondom majd, amit mások is tapasztaltak, akik onnan visszajöttek, az áradó, sugárzó hangok és képek nyugalmát. azt a békét. de a következő agyvérzéskor, amely ráncba rántja az arcom, a homlokom, csak hogy indulnom kell – mert nekitámasztva a létra a mennynek vagy egy gazdátlan felhőnek –, azt tudom.

történnek mulasztások, orvosi tévedések. de mind csak következmény lesz. következménye egy jóvátehetetlen isteni műhibának.

